

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **INTERIORS manufacture&design a.s.**, se sídlem Kasejovice 337, zastoupen Mgr. et Mgr. Petrou Šrámkovou Harantovou, advokátkou se sídlem Hálkova 1229/44, Plzeň, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 2. 2022, č. j. 77 Ad 3/2021-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

[1] Okresní správa sociálního zabezpečení Plzeň-jih vydala výkaz nedoplatků ze dne 26. 11. 2020, č. j. 44005/210-8013-26. 11. 2020-233/445, jímž žalobci dle § 140g zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“), uložila k úhradě dlužné pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a penále ve výši 446 614 Kč. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí námitky, ovšem správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 11. 12. 2020, č. j. 4405-220-8013/05. 12. 2020/054636/20/Lep-5, výkaz nedoplatků potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 1. 2. 2021, č. j. 44091/020-8013-5. 1. 2021-2/2021/ŠD, zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

[2] Žalovaná ve zmiňovaném rozhodnutí dospěla k závěru, že žalobce za měsíce červenec a srpen 2020 nesplnil podmínky pro prominutí pojistného, resp. pro snížení vyměřovacího základu, ze kterého se pojistné vypočítává, stanovené zákonem č. 300/2020 Sb., o prominutí pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti placeného některými zaměstnavateli jako poplatníky v souvislosti s mimořádnými opatřeními při epidemii v roce 2020 a o změně zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, v relevantním znění (dále jen „zákon o prominutí pojistného“). Žalovaná uvedla, že vnímá obtížnou situaci žalobce, o postupu k uplatnění snížení vyměřovacího základu však informovala zaměstnavatele předem na webových stránkách, konkrétně dne 23. 6. 2020 vydanou tiskovou zprávou a dne 29. 6. 2020 zveřejněním informace k podávání přehledů o výši pojistného od 1. 7. 2020. V obou těchto dokumentech bylo uvedeno (kromě obecných informací k zákonu o prominutí pojistného), že pro příslušné kalendářní měsíce došlo ke změně (rozšíření) přehledu o výši pojistného, přičemž pro skupinu zaměstnavatelů, kteří nebudou moci prominutí pojistného uplatňovat, bude současně ponechána k dispozici i dosavadní podoba přehledu. Zmiňované dokumenty obsahovaly dle žalované upozornění, že uplatnit prominutí pojistného bude možné pouze prostřednictvím nové verze přehledu a že snížení vyměřovacího základu nelze uplatnit zpětně. Dále pak byli zaměstnavatelé jednotlivě obesláni také dopisem s podrobnými instrukcemi, který byl doručen žalobci do datové schránky dne 8. 7. 2020. K poukazu žalobce na liknavost OSSZ a povinnost upozornit jej na použití chybného formuláře žalovaná připomněla, že za údaje obsažené v přehledu o výši pojistného odpovídá v plné míře zaměstnavatel, tedy žalobce. Správní orgány nemohou dle žalované dovozovat, zda k (ne)vyplnění údajů došlo omylem, ani to, z jakého důvodu nebyla zaměstnavatelem uhrazena plná výše pojistného. Povinnosti zaměstnavatelů jako plátců pojistného a při plnění úkolů v sociálním zabezpečení kontroluje OSSZ v souladu se zákonem o organizaci a provádění sociálního zabezpečení následně. Žalovaná zároveň upozornila, že s ohledem na absenci zákonného zmocnění k rozhodování o odstranění tvrdosti v zákoně o prominutí pojistného není možné omyl zaměstnavatele při podání přehledů prominout. Žalovaná rovněž nedospěla k závěru, že by konkrétní ustanovení zákona o prominutí pojistného umožňovala různou interpretaci, která by mohla vést k ústavně nekonformnímu výkladu. Dle žalované byly podmínky pro uplatnění nároku na snížení vyměřovacího základu zaměstnavatele v zákoně stanoveny jasně, a jejich nesplnění tak nemohlo vést k uplatnění snížení vyměřovacího základu a prominutí pojistného.

[3] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni, v níž především namítal, že podal přehled o výši pojistného za období července a srpna 2020, přičemž k podání nedopatřením využil původní verzi tiskopisu, který na rozdíl od nové, rozšířené verze, neumožňoval snížení vyměřovacího základu zaměstnavatele dle § 3 zákona o prominutí pojistného. Žalobce se domníval, že dojde bez dalšího ke snížení vyměřovacího základu ze strany správního orgánu I. stupně, jelikož pro to splňoval veškeré zákonné podmínky. Dle žalobce postupovaly správní orgány přepjatě formalisticky a zcela v rozporu s účelem zákona o prominutí pojistného.

[4] Krajský soud podanou žalobu rozsudkem ze dne 16. 2. 2022, č. j. 77 Ad 3/2021-45, zamítl. Krajský soud připomněl, že zákon o prominutí pojistného umožňoval určitým zaměstnavatelům uplatnit nárok na prominutí pojistného na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti za kalendářní měsíce června až srpna 2020.

pokračování

Tento nárok však bylo dle § 4 odst. 2 zákona o prominutí pojistného nezbytné uplatnit v rámci tiskopisu přehledu o výši vyměřovacího základu a o výši pojistného podle § 9 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, v relevantním znění (dále jen „zákon o pojistném“). V této souvislosti tedy žalovaná zveřejnila a akceptovala dvě podoby tiskopisu přehledu o výši pojistného. Je tedy zřejmé, že pokud je zákonem o prominutí pojistného uplatnění nároku na prominutí (snížení) pojistného podmíněno podáním předepsaného tiskopisu, přičemž zákon zapovídá jeho uplatnění zpětně, vymezuje tím zcela přesně to, že jinak než na stanoveném tiskopisu tento nárok uplatnit nelze a současně tento nárok nelze uplatnit poté, co již byl správnému orgánu předložen tiskopis, který s uplatněním tohoto nároku spojen není.

[5] V posuzované věci je nesporné, že žalobce předložil přehledy o výši pojistného za červenec a srpen 2020 na tiskopisech, které nejsou spojeny s uplatněním nároku na prominutí (snížení) pojistného na sociální zabezpečení, proto nelze než konstatovat, že žalobce tento nárok neuplatnil, bez ohledu na, že k tomu došlo opomenutím. Žalobce se s ohledem na jasné znění § 4 odst. 2 zákona o prominutí pojistného nemohl domnívat, že dojde bez dalšího ke snížení vyměřovacího základu. Správní orgány nepostupovaly přepjatě formalisticky, naopak postupovaly v souladu s tím, že žalobce nárok na prominutí (snížení) pojistného na sociální zabezpečení neuplatnil. Krajský soud nepřisvědčil žalobci ani v tom, že by postup správních orgánů byl v rozporu se základními zásadami správního řízení či s ústavně garantovanými právy. Podání přehledu o výši pojistného na tiskopise, který není spojen s uplatněním práva na prominutí (snížení) pojistného, není žádnou zjevnou nesrovnalostí, kterou by bylo nutné odstraňovat, ale podání tohoto přehledu je plněním specifické povinnosti žalobce vyplývající ze zákona o pojistném. Skutečnost, že žalobce nevyužil možnosti uplatnit určitý fakultativní nárok, jde plně k jeho tíži, nikoli k tíži správních orgánů. Správní orgány ani neporušily svou povinnost, aby jimi přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu. Krajský soud prisvědčil žalobci, že za veřejný zájem dle zákona o prominutí pojistného lze považovat to, aby danou kompenzací dostali ti, kteří splňují příslušné podmínky. Jednou z těchto podmínek však je i řádné uplatnění této kompenzace v podobě příslušného tiskopisu, což však žalobce neučinil.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[6] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž předně namítá nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost napadeného rozsudku, neboť z něj na jedné straně plyne, že stěžovatel zaslal žádost o snížení pojistného na nesprávném formuláři, v jiných částech rozhodnutí však krajský soud konstatoval, že stěžovatel o snížení pojistného vůbec nepožádal.

[7] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nehodnotil, zda stěžovatel naplnil podmínky pro snížení (prominutí) pojistného. V této souvislosti stěžovatel uvedl, že si je vědom, že prominutí pojistného se netýkalo plošně všech zaměstnavatelů, ale pouze těch, kteří splnili zákonné podmínky, včetně toho, že nárok nevzniká bez dalšího a nelze jej uplatnit zpětně. Zdůraznil však, že podmínky pro prominutí pojistného splňoval. Pouze v důsledku selhání lidského faktoru užil nesprávný tiskopis, což mu s ohledem na mimořádnost situace a na

smysl přijatého zákona, kterým byla pomoc zaměstnavatelům v těžkém období pandemie, nemůže být přičítáno k tíži. Krajský soud dle stěžovatele při interpretaci právní normy nesledoval účel zákona, ale pouze formální požadavky, postupoval tak v rozporu se zásadou *in dubio pro libertate* a s principem proporcionality.

[8] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s napadeným rozsudkem krajského soudu. Odkázala na obsah vydaného rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě a navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel předně považuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť krajský soud dle něj na jedné straně uvádí, že stěžovatel zaslal žádost o snížení pojistného na nesprávném formuláři, na druhé straně však konstatuje, že o snížení pojistného vůbec nepožádal. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu je však bez pochybností patrné, že je založen na závěru o neuplatnění nároku na prominutí pojistného stěžovatelem. Krajský soud v této souvislosti uvedl, že stěžovatel ani nezpochybňoval, že by nárok na prominutí pojistného uplatnil jiným způsobem, naopak po celou dobu řízení argumentoval, že počítal s provedením „automatického“ snížení výše pojistného z vyměřovacích základů uvedených v přehledech o výši pojistného.

[13] Podstatou nyní posuzované věci je dále otázka, zda stěžovatel (jako zaměstnavatel) naplnil zákonné předpoklady pro snížení stanoveného vyměřovacího základu a prominutí konkrétní výše pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za období měsíců července a srpna roku 2020 v situaci, kdy stěžovatel k podání přehledů o výši pojistného za jmenované měsíce použil tiskopisy, které neobsahovaly kolonky pro uplatnění tohoto nároku, ale běžné tiskopisy k podání přehledu o výši pojistného. Je zároveň nesporné, že stěžovatel neuplatnil nárok na snížení vyměřovacího základu (a prominutí pojistného) jiným způsobem než právě na původních verzích tiskopisů.

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že se obdobnými případy již opakovaně zabýval, a to např. v rozsudku ze dne 8. 9. 2023, č. j. 2 Ads 280/2022-30. Pokud jde o případ stěžovatele, v podstatě shodnou skutkovou i právní situací jako v nyní projednávané věci se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 15. 6. 2023, č. j. 6 Ads 131/2022-26, v němž konstatoval:

„Dle § 1 odst. 1 zákona o prominutí pojistného tento zákon upravuje jako kompenzaci některých hospodářských následků souvisejících s výskytem koronaviru označovaného jako SARS CoV-2 prominutí pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „pojistné“), které jsou podle zákona o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „zákon o pojistném“) povinni platit zaměstnavatelé jako poplatníci pojistného za červen, červenec a srpen 2020. Prominutím pojistného se rozumí snížení vyměřovacího základu zaměstnavatele podle § 3.

Smyslem citovaného zákona byla podpora zaměstnavatelů, přičemž primárním cílem byla především snaha udržet co největší zaměstnanost, která pak bude přispívat k obnovení ekonomického růstu, a maximálně omezit potřebu propouštění zaměstnanců. „Tuto podporu, spočívající v ulehčení tíživé situace zaměstnavatelům v souvislosti s důsledky pandemie COVID-19, však nelze považovat za neomezenou či nepodmíněnou“ (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2023, č. j. 2 Ads 116/2022-28, bod 21).

Uvedená podpora státu spočívající ve snížení vyměřovacího základu a prominutí pojistného nedopadala plošně na všechny zaměstnavatele. Podle § 2 odst. 1 zákona o prominutí pojistného měl nárok na prominutí pojistného za kalendářní měsíc zaměstnavatel, jestliže a) počet jeho zaměstnanců v pracovním poměru, kteří jsou účastni nemocenského pojištění, nepřesahuje v posledním dni kalendářního měsíce 50, b) počet jeho zaměstnanců v pracovním poměru, kteří jsou účastni nemocenského pojištění, činí v posledním dni kalendářního měsíce aspoň 90 % počtu těchto zaměstnanců v posledním dni března 2020, c) úhrn vyměřovacích základů zaměstnanců v pracovním poměru za kalendářní měsíc činí aspoň 90 % úhrnu vyměřovacích základů zaměstnanců v pracovním poměru za březen 2020, d) odvedl pojistné, které jsou povinni platit jeho zaměstnanci, ve stanovené lhůtě a ve výši uvedené na přehledu podle § 9 zákona o pojistném, a e) za kalendářní měsíc nečerpá prostředky na částečnou úhradu mzdových nákladů poskytovaných zaměstnavatelům z Cíleného programu podpory zaměstnanosti, který jako cílený program k řešení zaměstnanosti podle § 120 zákona o zaměstnanosti byl schválen vládou České republiky ke zmírnění negativních dopadů onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem označovaným jako SARS CoV-2 na zaměstnanost v České republice.

Dle odst. 2 téhož ustanovení zákona pak nárok na prominutí pojistného nemá a) zaměstnavatel uvedený v § 109 odst. 3 zákoníku práce, b) poskytovatel zdravotních služeb, jehož zdravotní služby jsou aspoň částečně hrazeny z veřejného zdravotního pojištění na základě smlouvy se zdravotní pojišťovnou, pokud má podle zvláštního právního předpisu nárok na kompenzaci zohledňující náklady a výpadky v poskytování hrazených služeb vzniklé v důsledku epidemie onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem označovaným jako SARS CoV-2 v roce 2020, c) zaměstnavatel, který nebyl ke dni 1. června 2020 daňovým rezidentem 1. České republiky, nebo 2. jiného členského státu Evropské unie nebo Evropského hospodářského prostoru a nedosáhl většiny svých příjmů za poslední skončené zdaňovací období daně z příjmů ze zdrojů na území České republiky.

Citovaná právní úprava tak stanovila řadu podmínek, které musely být naplněny, aby zaměstnavatel mohl nárok na snížení vyměřovacího základu a prominutí pojistného uplatnit, přičemž jejich splnění si zaměstnavatel posuzoval sám (nemalá část zaměstnavatelů podmínky určené § 2 zákona o prominutí pojistného nesplnila).

Dle § 3 odst. 1 zákona o prominutí pojistného spočívalo snížení vyměřovacího základu zaměstnavatele v tom, že do vyměřovacího základu zaměstnavatele za kalendářní měsíc uvedený v § 1 odst. 1 větě první se nezahrnují vyměřovací základy zaměstnanců v pracovním poměru, jejichž pracovní poměr trvá v posledním dni kalendářního měsíce. Pokud vyměřovací základ zaměstnance uvedeného ve větě první převyšuje 1,5násobek průměrné mzdy, nezahrnuje se do vyměřovacího základu zaměstnavatele podle věty první jen ta část vyměřovacího základu zaměstnance, která nepřevyšuje 1,5násobek průměrné mzdy; průměrná mzda se stanoví podle § 23b odst. 4 zákona o pojistném a 1,5násobek průměrné mzdy se zaokrouhluje na celé koruny směrem nahoru. Dle odst. 2 téhož ustanovení zákona ustanovení odstavce 1 neplatí, pokud se jedná o vyměřovací základ zaměstnance, jemuž byla dána zaměstnavatelem výpověď z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až c) zákoníku práce.

Ustanovení § 4 odst. 1 zákona o prominutí pojistného dále určovalo, že zaměstnavatel, který stanoví vyměřovací základ podle § 3, uvádí na předepsaném tiskopisu podle § 9 odst. 2 zákona o pojistném vyměřovací základ zaměstnavatele stanovený podle § 5a zákona o pojistném a vyměřovací základ zaměstnavatele snížený podle § 3. Odst. 2 téhož ustanovení zákona dále upravoval, že snížení vyměřovacího základu zaměstnavatele podle § 3 se uplatňuje na předepsaném tiskopisu podle § 9 odst. 2 zákona o pojistném; toto snížení nelze uplatnit zpětně.

Z citované právní úpravy tak výslovně vyplývalo, že zaměstnavatel, který podal přehled o výši pojistného, aniž v něm uplatnil požadavek na snížení vyměřovacího základu, nemohl dodatečně uplatnit snížení tím, že podal nový přehled; obdobně nebylo možno uplatnit ani vyšší snížení vyměřovacího základu zaměstnavatele, pokud dodatečně zjistil, že mohl uplatnit snížení vyšší, popř. že vyměřovací základ konkrétního zaměstnance byl ve skutečnosti vyšší, než o který zaměstnavatel svůj vyměřovací základ snížil.

Tomu byl pro kalendářní měsíce červen, červenec a srpen 2020 přizpůsoben i přehled o výši pojistného, který byl v části B - Pojistné odváděné za zaměstnance a za zaměstnavatele rozšířen o následující řádky 3 a 4:

3. Uplatňuji snížení vyměřovacího základu zaměstnavatele ano

ne

4. Snížený vyměřovací základ zaměstnavatele Kč
(...)

Pokud tedy stěžovatelka nevyužila příslušný formulář – předepsaný tiskopis dle § 9 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, v němž by výslovně označila (zatržením políčka „ano“ u řádku 3 tiskopisu), že uplatňuje snížení vyměřovacího základu (a tedy i nárok na prominutí pojistného), a v němž by v souladu s § 4 odst. 1 a 2 zákona o prominutí pojistného uvedla (na řádku 4 tiskopisu) konkrétní výši sníženého vyměřovacího základu vypočteného podle § 3 zákona o prominutí pojistného,

pokračování

krajský soud nepochybil v závěru, že stěžovatelka nárok na prominutí pojistného neuplatnila. Ačkoli Nejvyšší správní soud ve shodě s žalovanou vnímá obtížnost situace, jíž byli zaměstnavatelé vystaveni v období pandemie onemocnění COVID-19, zpětné uplatnění nároku na prominutí pojistného zákonodárce výslovně vyloučil v § 4 odst. 2 zákona o prominutí pojistného.

Stěžovatelka ostatně sama v kasační stížnosti připouští, že nárok na prominutí pojistného nebyl „automatický“. Podáním přehledu o výši pojistného v dosavadní podobě (tedy ve verzi neobsahující přidané řádky 3 a 4) nebylo možno snížení vyměřovacího základu zaměstnavatele uplatnit, odvodit z něj konkrétní výši uplatněného snížení, ani očekávat (s ohledem na konstrukci výpočtu upravenou zákonem) „automatické“ určení jeho výše z celkového úhrnu vyměřovacích základů (uvedeného stěžovatelkou v původní verzi tiskopisu). Snížení vyměřovacího základu byl povinen provést zaměstnavatel na základě vlastního posouzení, o jaké vyměřovací základy zaměstnanců je možno vyměřovací základ zaměstnavatele snížit a o jaké nikoli. Užití původní verze tiskopisu, která zůstala zachována pro skupinu zaměstnavatelů neuplatňujících nárok na prominutí, resp. nesplňujících podmínky pro jeho uplatnění (bez nutnosti vynakládat finanční prostředky na dočasnou úpravu účetních programů), proto nemohlo mít za následek uplatnění nároku na prominutí pojistného stěžovatelkou. O tom všem byla stěžovatelka žalovanou informována, poučena a v dopisu ze dne 26. 6. 2020, který jí byl doručen dne 29. 6. 2020 [v nyní posuzované věci byl stěžovatel poučen dne 8. 7. 2020], také podrobně instruována, jak má při uplatnění nároku na prominutí pojistného postupovat. Krajský soud také správně upozornil, že za dané procesní situace nebylo povinností správních orgánů, aby v jednotlivých případech prověřovaly, zda zaměstnavatel (zde stěžovatelka) skutečně měl či neměl zájem o uplatnění nároku na prominutí pojistného a z jakého důvodu použil právě zvolený tiskopis přehledu o výši pojistného, případně aby k uplatnění nároku zaměstnavatele vyzývaly, pokud tak neučinili.

Zákonodárce podmínky pro uplatnění nároku na prominutí pojistného definoval jednoznačně, způsobem nepřipouštějícím vícero možných výkladů. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodnou ani stěžovatelčinu námitku týkající se rozporu se zásadou výkladu in favorem libertatis. Jak Ústavní soud vyslovil již v nálezu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, N 142/46 SbNU 373, „je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Tento princip in dubio pro libertate plyne přímo z ústavního pořádku (čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR, nebo čl. 2 odst. 3 a čl. 4 Listiny základních práv a svobod)“. V souzené věci však nedochází k mnohoznačnému výkladu právní normy, stěžovatelka fakticky usilovala spíše o to, aby na její případ nebyla sporná právní úprava aplikována.

Krajský soud tak s ohledem na výše uvedené dospěl ke správnému závěru, že stěžovatelka nárok na prominutí pojistného neuplatnila, přičemž není rozhodné, z jakého důvodu tak neučinila (zda se tak stalo z důvodu politováníhodného pochybení její zaměstnankyně či důvodu jiného). Krajský soud proto již nebyl povinen posuzovat naplnění jakýchkoli dalších podmínek pro prominutí pojistného, neboť to bylo vzhledem k absenci uplatněného nároku bezpředmětné.“

[15] Nejvyšší správní soud přitom neshledal důvod se od těchto svých závěrů v nyní posuzované věci jakkoliv odchylovat, a to i s přihlédnutím k tomu, že obsah kasačních stížností v obou věcech je v podstatě shodný a rovněž ostatní rozhodné skutkové okolnosti obou případů jsou obdobné, včetně toho, že oba rozsudky krajského soudu jsou postaveny

na tomtéž argumentačním základu, přičemž z nyní přezkoumávaného rozsudku krajského soudu ze dne 16. 2. 2022, č. j. 77 Ad 3/2021-45, vycházel právě rozsudek krajského soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 57 Ad 1/2021-33, proti němuž směřovala kasační stížnost zamítnutá citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2023, č. j. 6 Ads 131/2022-26.

IV.

Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, náleželo by jí tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložila. Žalované však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. listopadu 2023

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu